

Վահան Տերյան

Երբ պայծառ օրըդ տխուր կընթնի

Երբ պայծառ օրըդ տխուր կընթնի,
Եվ սիրտըդ կայրե թունավոր կասկած,
Վհատ սուկումի տանջանքով կըզգաս,
Որ որոնածըդ բնավ չես գտնի...
Բայց դու կըզնաս, օ՛, դու չես կանգնի,
Վերջին լույսերը մեղմ կվախճանեն,
Վերջին հույսերդ կըղավաճանեն,
Դու որոնածըդ բնավ չես գտնի...
Եվ երբ չի մնա ոչ մի հույս գաղտնի,
Սիրտըդ կըճչա, արդյոք ո՞ր ես, կա՞ս,
Հողը կըզրկես և կրհեկեկաս.
Ո՛չ, կարձագանքվի, բնավ չես գտնի...

1907